

РОБОТОДАВЕЦЬ І ВНЗ СУЧАСНІ РЕАЛІЇ СПІВПРАЦІ

Ригайло Любомир Михайлович, ст. гр. О-31Б

Науковий керівник – старший викладач кафедри економіки підприємства

Боднар О. Я.

ВП НУБіП України «Бережанський агротехнічний інститут»

Ще кілька років тому ніхто не міг собі і уявити, що будуть популярні нові професії такі як розробник мобільних додатків, ютуб-блогер, менеджер соціальних медіа та багато інших. Щоби посісти своє місце потрібно бути експертом в багатьох сферах. Це дає великі шанси стати справжнім експертом у своїй справі.

Світ стрімко змінюється. Разом з тим змінюються пріоритет на ті чи інші професії, кваліфікованих працівників. Чи готова до цих змін українська освіта. На сьогодні, ми тільки починаєм свій шлях до європейської вищої освіти. І це є дуже добре, адже багато років Україна відставала від своїх західних партнерів. І з вступом до ЄС ми починаєм більш плідно працювати, щоб стати конкурентними на ринку праці. І доказати, що українська освіта така ж престижна як і європейська.

Якщо говорити про західні освітні реалії то там все є дуже і дуже добре. Освіта орієнтується на роботодавця. Більш детально це означає, що після закінчення вузу роботодавець бере на роботу будь-якого студента і він впевнений в ньому. Бо те, що вони вчили відтворюють тепер на практиці. Якщо поринути в українські реалії відмінність є. Після закінчення майбутнім працівникам треба вчитися практично відтворювати свої вміння. Наука і робота між собою різняться.

Скоригувати такий дисбаланс на ринку праці України можуть допомогти стратегії формування діалогу між вищою освітою та бізнес-середовищем.

Застарілі стандарти української вищої освіти не встигають за технологічним прогресом, інноваціями та щораз більшим попитом у релевантних фахівцях в індустрії. Освітня система продовжує фокусуватися на

лекціях та іспитах, не приділяючи достатньої уваги реаліям практичного професійного життя. На виході маємо два взаємозалежних сектори, які за фактом ніяк між собою не пов'язані: бізнес і вища освіта. Тому навряд чи можна розраховувати на випускників як на майбутніх успішних та ефективних працівників, якщо їхня підготовка базується на застарілих методах і анахронічних освітянських моделях [1, с. 26].

Тим часом в умовах глобалізації інновацій і розвиток конкурентоспроможності економіки можливо підтримувати лише за наявності якісної системи освіти та високої якості людського капіталу. Про неспроможність українських закладів вищої освіти надавати випускникам запитаний сучасною економікою рівень знань кажуть всі [1, с. 30].

Компанії прагнуть залучати до роботи молодих працівників, які можуть генерувати нові ідеї і швидко адаптуватися до змін і нововведень. Стандартні «пакети» освітніх програм вищих навчальних закладів вже не задовольняють нагальні потреби ринку праці: роботодавцям наразі потрібні не просто інженери, консультанти або фінансові аналітики – на додаток дедалі частіше у переліку вакантних посад трапляються нові назви «гібридних» професій, такі як «інтернет-маркетолог», «нано-медик», «web-дизайнер», «журналіст-блогер», «знавець наукової етики», «віртуальний юрист», «соціальний працівник соціальних мереж». Неякісна вища освіта залишається у попиті, продукуючи незапитаних спеціалістів, які з року в рік поповнюють лави безробітної молоді. Єдине, що залишається випускникам, – перекваліфіковуватися або шукати будь-яку роботу не за фахом [2, с. 52].

На відміну від західних університетів, зацікавлених у публікації відкритої інформації про рівень працевлаштування своїх випускників, дані такого формату майже відсутні на сайтах українських ВНЗ, і це ще більше поглиблює кризу на молодіжному ринку праці: абітурієнти обирають освітні програми здебільшого за престижністю, рівнем складності навчання, наявністю бюджетних місць, а не за запитаністю економікою. У результаті національний ринок праці в Україні характеризується професійно-кваліфікаційним

дисбалансом попиту і пропозиції робочої сили. Університети для залучення якомога більше студентів поширюють програми з підготовки державних службовців, менеджерів, керівників, що приваблюють студентів відносною легкістю навчання та обіцяною високою заробітною платою, але, як наслідок, збільшується навантаження таких фахівців на ринок праці, а це, своєю чергою, змушує їх перекваліфіковуватися або погоджуватися на будь-яку суміжну роботу[2, с. 53].

Побудова оптимальної моделі співпраці бізнесу та університетів в українських реаліях повинна базуватися на засадах, відмінних від закордонних. Автономія західних вишів передбачає меншу залежність від державного впливу з погляду фінансування і напрямів навчальних програм. Щоб залишатися на ринку освітніх послуг і мати добру репутацію, керівництво західних ВНЗ постійно підтримує діалог з представниками бізнесу, реагує на їхні потреби і забезпечує запитаними фахівцями. Ті освітні установи, що досягають успіху на цих теренах, стають більш привабливими і для абітурієнтів, і для роботодавців, а це, своєю чергою, є запорукою фінансової стабільності. Саме тому західні ВНЗ є чільними ініціаторами плідної співпраці з бізнесом[2, с. 59].

Освітня трансформація суспільства є дуже важливою і має динамічний процес, який не терпить відставання. Україна і так відстала на своєму шляху освітизації. Тому не хотілось би залишитися серед тих, хто пасе задніх. Я вірив, і завжди буду вірити у великий потенціал нашої країни.

Список використаних джерел:

1. Бондаревська К.В., Фоменко А.О. Актуальні проблеми молодіжної зайнятості в сучасних умовах, Сталий розвиток економіки, 2015.- К. : Лібра, - 279 с.
2. Університети та бізнес: міжнародний досвід співпраці та перспективи для України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://cost.ua/news/421-college-business-cooperation>.